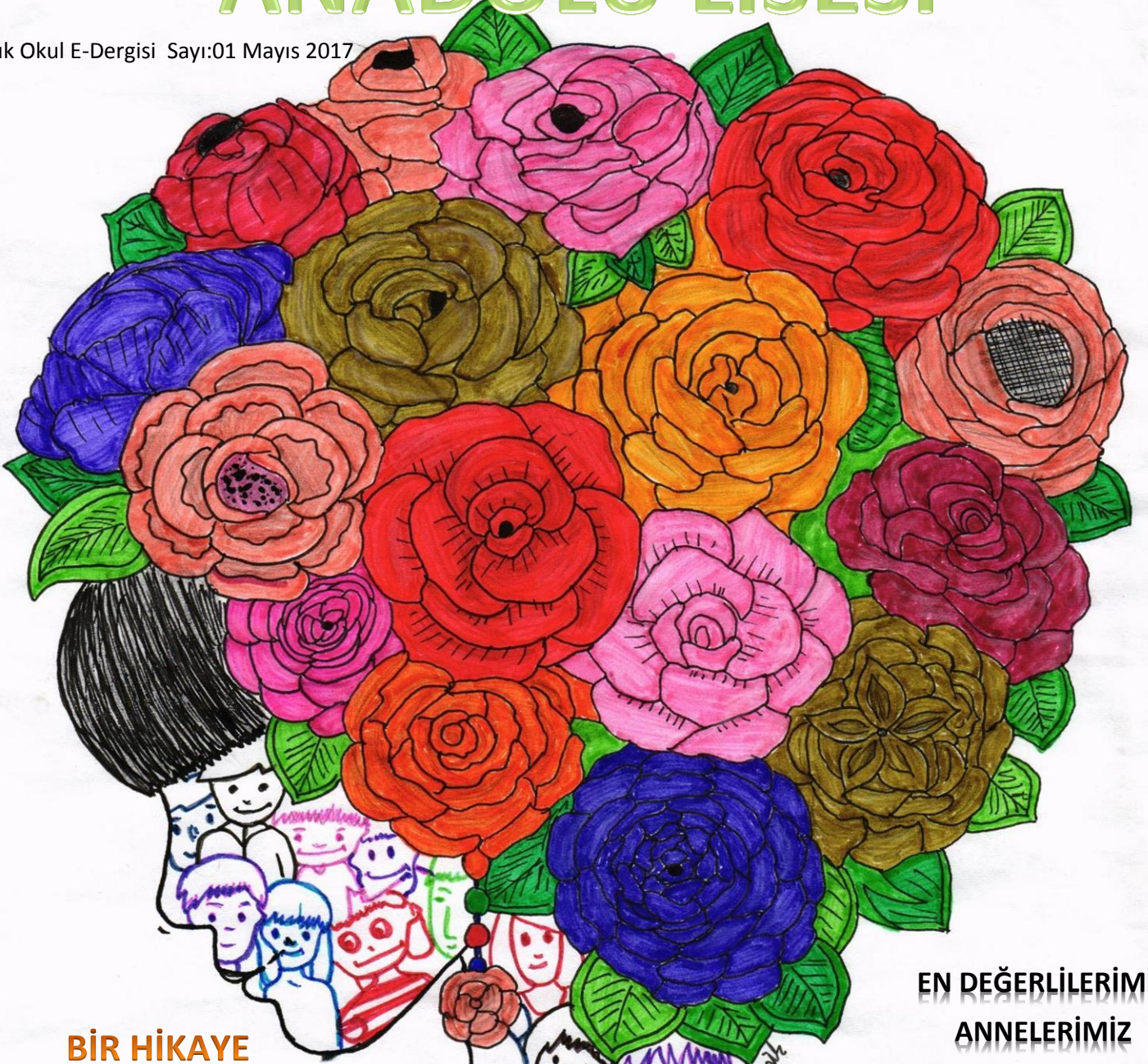

NEVZAT KARABAĞ

ANADOLU LİSESİ

Aylık Okul E-Dergisi Sayı:01 Mayıs 2017

EN DEĞERLİLERİMİZ
ANNELERİMİZ

BİR HİKAYE
YAŞAYAN ÖLÜLER

BAHAR GELDİ

GENÇLİK ŞİİR VE
ÇOK DAHA
FAZLASI

ANNEM BENİM

Evin penceresinden sokağı seyrediyordu meraklı gözlerle. Yavaşça dağılan bulutlar ve aralarından umut gibi beliren, sınımsız kollarıyla mahalleyi sarmalayan güneş, topunu ipini aldığı gibi sokağa fırlayan çocuklar, yeni yeni filizlenen çiçekler ve ağaçlar ilkbaharın habercisiydi. Ama o bunu düşünecek halde değildi. Biraz önce arkadaşından işittiği kaza haberi, onu sonbahar hüznüne boğmuştu. Adı Yiğit'ti. Yiğit adı gibi gibiydi; candan, yürekli, sefkatli ve iyi bir delikanlıydı.

Yaşı daha yeni 15' ine basmıştı. Hani hayatından yeni haberdar olup ,bilinçlenircesine... Artık hiçbir şey çocukluktaki gibi saf, masum değildi, aldığı haberlerde... Arkadaşı Oğuz'un geçirdiği trafik kazası sonucu bacağını kaybetmesi ve ailesinin, daha doğrusu annesinin hastaneye gitmesine izin vermemiş olması canını çok sıkıyordu. Niye izin vermemişti ki? O en iyi, en candan arkadaşlarından biriydi. Babasının vefatından sonra annesi iyice korumacı olmuş, arkadaşlıklarına, yeme içmesine bile karışır olmuştu. Yoksa annesi onu sevmiyor muydu? Bu yaptıklarına bakılırsa kardeşi Tuna'yı daha çok seviyordu. Çünkü ona pek karışmıyor ve türlü hediyelerle ödüllendiriyordu. Evet, evet sevmiyordu. Başka bir açıklaması olabilir miydi? Kapının açılmasıyla ayağa kalkması bir oldu. Yine annesi gelmişti:

+Oğlum saatlerdir sokağa bakıyorsun. Ne yemek yedin, ne de yerinden kalktın? Bunu niye yapıyorsun?(Cevap yok)

-Oğlum biliyorum Oğuz'un kaza geçirmesi seni oldukça üzdü ama bilmediğin şeyler var.

-Ne imiş o bilmediğim şeyler?

+Zamanı gelince öğrenirsin oğlum, zamanı gelince... Ama bu süre içinde ne olursun bana yardımcı ol ve istemediğim kişilerle görüşme lütfen.

-Anne sen beni hiç sevmedin değil mi?

+Oğlum öyle şey olur mu? Babanın vefat etmesi ve arkadaşlarıyla daha fazla zaman geçirmen seni değiştirdi. İçine kapandın iyice. Eskiden eve gelir gelmez halimi hatırlar sorardın, boynuma sarılıp derdini paylaşırdın.

-Tamam, anne tamam ben seni anladım.

+O halde yemeğe...

Yemek yemek iyi gelmişti. Kanepeye ayaklarını uzatıp düşünüyordu; Oğuz'u, işlerini, arkadaşlarını... (İş demişken daha lisedeki bir öğrencinin işi olur mu demeyin, eğer yanlış yoldaysa bal gibi de oluyor.) Uzun zamandır ne sigara içiyor, ne de satıyordu. Buna en büyük engel annesiydi. Annesi daha sigara içtiğini bile bilmiyorken, Yiğit Oğuz ile sigara kaçakçılığı yapıyordu. İşlem şöyle idi: Oğuz'un babası kaçak sigara getirtmişti ama satamadan ölmüştü. Oğuz'da kardeşi Mert ile ailesinin geçimini sağlamak için gizlice bu sigaraları satıyordu. Yiğit ise bu olaya yeni dahil olmuştu. Çünkü daha yeni Oğuz'u tanımıştı. Ona göre çok iyi birisi idi Oğuz. Çünkü tüm malların kârının yarısını ona veriyor, ücretsiz sigara kullanmasına izin veriyor ayrıca tüm işyerinin belgelerini de üzerine yapıyordu. Daha ne olsundu?

Yiğit'in annesi Defne Hanım aslında birçok şeyin farkındaydı. Oğlunun ne ile karşı karşıya olduğunu da... Tüm bunlardan haberdar olmasında kardeşi Sarp'ın büyük rolü vardı. Sarp bir market işletiyordu. Bir gün Oğuz'un babası ona kaçak sigarayı ucuz bir fiyata satmak istemişti ama o kabul etmemişti. Çünkü bu müessese yoluyla insanları, hele hele gençleri zehirleyemezdi. Yiğit'i Oğuz ile dolaşırken görünce de ablasına bu durumu anlattı. Şimdi ise kaza olayı... Oğuz polislerin baskın haberini alınca korkudan tüm belgeleri bırakıp oradan uzaklaşmıştı. Yolda koşarken bir araba kasten gelir gibi, hayır hayır kasten gelip çarpmış ve bacağına kaybetmesine neden olmuştu. Oğuz çarpan kişiyi tanıyordu. Babasının her ay ondan satılan sigaralar için para alan bir arkadaşıydı. Ee tabi işler kesat olmaya başlayınca ve polis haberini alınca direkt ona koşmuş ve zarar vermişti. Defne ve Oğuz'un annesi Müberra Hanım artık olanlara karşı bir tepki ortaya koymaları gerektiğini anladılar ve konuşup bir plan yaptılar. Çünkü oğullarının hayatı tehlikede idi.

Sonunda onları uzak tutma kararı alıp ayrıldılar. (Tabi Defne Hanım Oğuz' un ailesine yardım etmeyi de ihmal etmemişti. Kendisinininde ihtiyacı vardı ama o yetinmeyi bilen, yardımsever olan bir anneydi.)

Günler hızla geçiyor, filizlenen çiçekler açmaya, yeşillikler etrafı sarmaya başlıyordu. Okul yolunda yavaşça yol alan Yiğit sık sık Oğuz ile buluşmaya, annesiyle ilişkilerini koparmaya ve asi bir gençliğe "Merhaba" demişti. Yine okul günlerinden biriydi. Oğuz, Yiğit ve arkadaşları sohbet ederken annesi arıyordu. Başta cevap vermemeyi tercih etti. Hâlbuki bu onun hiç yapmadığı bir şeydi. Eve de geç gidiyor, hatta annesine o çirkin kelimeyi sıklıkla kullanıyordu: "Öf, anne..." Annesi tekrar tekrar arıyordu. Merak içindeydi kadıncağız. Sonunda dayanamadı ve açtı:

+Oğlum

-Anne okuldayım, yine sen arıyorsun beni rahat bırakmıyorsun.

+Oğlum akşam erken gel dayınlar gelecek.

-Bakarız anne, çok işim var.

Yine asi ve umursamaz bir konuşma geçti aralarında. Yine Yiğit'in terslemeleri vardı konuşmada. Akşamüzeri eve dönerken duyduğu siren sesleriyle irkildi. Bu polisti. Adımlarını hızlandırdı ve yanına kadar gelen polis arabasından kaçmaya başladı. Ara sokaklar, merdiven altları işe yaramamıştı yakalanmıştı. Tamam, yakalandı yakalanmasına ama ya annesi duyarsa hali ne olurdu?

Sorgu odasına girip çıkan polis memurları onu iyice endişelendirmişti. Annesini merak ediyordu. Gözleri sık sık onu arıyordu. Hayattaki dayanağı neredeydi? Oğuz'u da görmüştü, demek ki takke düşmüş kel görünmüştü. Sorgu sonrası hapishaneye götürüldü ve orada yan yana oldukları Oğuzla her şeyi baştan aşağı konuştu. Artık her şeyin farkındalardı ama iş işten geçmişti. Annesinin kalbini kırmıştı defalarca. Asi davranmıştı. Defne Hanım haberi alır almaz Sarp'la karakola koşmuştu. Oğlu, canından çok sevdiği biricik evladı, şimdi bir suçlu muydu? Polislerle konuşup bin bir güçlkle oğlunun yanına gitti.

Kardeşi Sarp ise rahat tavırlarına devam ediyor, hatta gülümsüyordu. Ayrıca polislerle sık sık görüşüyor ve tebrikler alıyordu. Yaklaşık 1 günlük bir hapisane misafirligi sonrası Yiğit ve Oğuz dışarı çıkarılmıştı. Bu Defne, Müberra, Yiğit ve Oğuz'u oldukça şaşırtmıştı. Bu işte bir iş vardı. Ama olsun yine de onlar annelerine kavuşmuşlardı. Eve doğru yol alırlarken Yiğit ve Oğuz'un gözü, Oğuz'a çarpan adamda birleşmişti. Elleri kelepçeliydi. Yine o sinirli suratıyla onlara bakıyordu. Bu nasıl olabilirdi? Artık bu sorularına dayanamayan Yiğit işin aslını sordu. Olay kısaca şöyle idi: Defne, Müberra ve Sarp olayları etraflica konuşmuştu ve Sarp gizlice bir plan yapmıştı. Sarp'ın karakolda bir arkadaşı vardı. Sarp sigaraların bulunduğu yerden haraç alan adama kadar her şeyi ona anlattı. Plana göre çocuklar kısa süreliğine hapisanede misafir edilerek farkındalık sağlanacak ayrıca da bir suçlu yakalanmış olacaktı.

Böylece çocuklar zarar görmeden annelerinin değerini kavramış olacaktı. Oldukça güzel olan bu planı uygulamış ve hedeflerine ulaşmışlardı. Eve varınca Yiğit annesine karşı kötü davranışlarını telafi etmek için bir hediye aldı ve özür diledi. Yıllar sonra Yiğit ve Oğuz'un dostlukları pekişti ve beraberce sigara belasından kurtulup gerçek yaşamın tadını aldılar, yeni bir bahara kucak açtılar. Hikâyedeki kahramanların son hislerini Yunus Emre'nin şu dört mısraı özetliyor

Ana başa tac imiş
Her derde ilaç imiş
Bir evlat pir olsa da
Anaya muhtac imiş

İLAYDA AKDOĞAN 10-D

ANNEME

İlk anne demeyi öğrenmişim ben,

Onu da sen öğrettin değil mi anne?

Kulağıma hep ninnileri sen okudun,

İlk senin kokunu duydum ben anne.

Geceleri üstümü de sen örterdin,

Ama biliyor musun anne?

Kucağındaki sıcaklığı bulamadım hiçbir yerde

Bırakma beni, üşümeme izin verme anne.

Sabaha kadar başımda beklerdin,

Sonsuz merhametini esirgemezdin anne.

Oysa gülümsememde gizliydi tüm elemelerin,

Şimdi söyle senin hakkını nasıl ödeyeceğim anne?

Yıldızlar gökyüzüne olan sevgisinden aydınlatırmış geceyi,

Sen de gülüşünle aydınlat beni anne.

Sevgiyle bakan gözlerinden akmasın yaş,

Senin yerine de ben ağlarım anne.

Hiçbir ilaca değişilmeyecek sevgin,

Merhem oldu iyileştirdi kalbimi.

Şimdi hissedebiliyorum seni çok seviyorum kızım
deyişlerini,

Bende seni çok seviyorum anne.

HANİFE AÇAR 10-D 727

SONSUZ SEVGİ 'ANNE'

Hakkı ödenemez annenin,
Doğduğundan beri seni koruyan meleğin.
Kıramamazsın onu kıyamazsın üzmeye,
Dayanamazsın asla üç günlük küsmeye.
Kıyamaz yavrusuna,çocuk ağlarsa anne de ağlar.
Çocuğunun gülmesi için bir çare arar.
Sevgisi herkesten çok dünyalar kadar.
Saçının bir teline dünyaları yakar.
Özeldir annenin sevgisi,
Hiçbir şefkate benzemez şefkati.
Sermişler ayaklarının altına cenneti,
Tutar sımsıkı, bırakmaz hiç elini.

Kimi zaman arkadaş olur sana,
Eğlenirsiniz onunla doyasıya.
Arkadaş bırakıp gider ama,
Anne bırakmaz evladını arkada.
Analar doğurmuş binlerce yiğit evladı,
Analar büyütmüş nice Nene Hatunları,
Göndermişler korusunlar diye bu cennet vatanı,
Analar bağrına basmış onca acıyı.
Kim canından çok sever seni?
Mis gibi kokar, karanfiller gibi.
Kimisi arayıp da bulamaz annesini,
Kimisi de bilmez o meleğin kıymetini.

Anne olmak,sineye çekmektir, sırt dönmemektir, ihanet etmemektir, gözden çıkarmamaktır, defterden silmemektir. Her daim yanında olmaktır.

Anne olmak çabuk kırılmaktır çünkü anne sevdiklerine çok değer vermektedir.

Anne olmak, saçını süpürge etmektir.

Anne olmak vefalı olmaktır.

Anne olmak şefkatli olmaktır.

Türk annesi olmak, terliği tam sağ köşeden hedefe noktalamaktır.

RUMEYSA BAYIR 10-D

BAHAR GELİNCE

Bahar, herkeste farklı şeyler düşündürür. Bahar, sadece çiçeklerin açması, doğanın canlanması, kelebeklerin kanatlanması mıdır? Bana göre, bu sadece doğanın baharıdır. Kimi insan ömrünün en güzel dönemine bahar der. Kimine göre, baharı bir insanın gelişi getirir. Kış içinde de bahar yaşanır. Ağaçlar buz tutmuşken yürekte çiçekler açar, bazen. Bu da bahardır, bence. Bahar aslında yeniden yaşayabilmektir. Solmuş yaprakların yeniden yeşermesi gibi. Bir de baharın içindeki kış var mesela. Yapraklar yeşerirken, senin içinde solan duygular, insanlar var. Güneş sıcaklığıyla doğayı ısıtırken, yüreğin buz kesmesi var. Bahar, sözlükte yaz ile kış arasındaki ılıman mevsim olarak geçer. Bahar, insanın nefes alışıdır. Ne yanar yüreği insanın kor gibi ne de üsütür düşen kar tanelerinin buz tutuşu gibi. Kışın karların altında kalan pislikleri açığa çıkarır, bahar. Tüm saflığıyla sunar bize doğayı. Mart, kararsızdır biraz ısınmakta. Nisan, gökyüzünün gün içindeki ruhunu yansıtır bir ağlar bir güler. Mayıs, yavaş yavaş teslimidir doğanın, yanmaya. Bundan mı gençliğe "ömrün baharı" denir?

ŞAHİDE NUR GENÇOĞLU

Anadolu

Bir destansın Anadolu,
Kara bağrın şehit dolu.
Kars, Ardahan, Sivas, Bolu,
Bir bahçenin gülleriyiz.

Ha sünniyim, ha beктаşım,
Hem efeyim, hem dadaşım,
Laz, çerkez, kürt kardaşım,
Bir ağacın dallarıyız.

Yetmiş milyon gül dalı...
Bu yurt Türk'ün öz malı,
Yine Türk'ün kalmalı,
Diyen yiğit dilleriyiz.

Erzurum, Van, Bayburt'u
Çiğnetmeyiz bu yurdu,
Bu ellerin bozkurdu,
Bir Allah'ın kullarıyız.

Yemyeşil güzel bağlar,
Şehit kokan ulu dağlar,
Çağ kapatıp, yine çağlar,
Açan şanlı erleriyiz.

Yesevi, Yunus, Mevlana,
Kağnısıyla Elif Ana...
Nice can veren vatana,
Şehit, yetim, dullarıyız...

Alparslan AYDIN

ERZURUM'DA BAHAR

Bahar, baş köşedeki sobalarımızın kalktığı, kaloriferlerin söndürüldüğü, mont devrinin ve soğukların bittiği nokta.

İlkbahar biz Erzurumlular için daha bir güzel ve dört gözle beklenen mevsimdir. Kışın soba başında oturmayı, fırında patatesi ne kadar çok seviyorsak baharı da o kadar çok seviyoruz, belki daha fazla. Güneş, Erzurumluları yavaş yavaş ısıtmaya başlar; dağımızda, bayırımızda kardelenler açar. İşte bizim bahar müjdemiz budur. Beş altı ay süren o dondurucu soğuklarımıza rağmen daha bir güzel olur bizim baharımız, cıvıl cıvıldır, her türlü şekil ve renkte süslenir etrafımız. Bahar derken şehirdekini kastetmiyorum, tabiatın her haliyle yaşadığı köyleri kastediyorum. Köylerimizde tarım yavaştan başlar, çapalar yapılır, tohumlar ekilir, bin bir emekle yetiştirilir patatesimiz, domatesimiz, soğanımız... Dağlarımızdan güzel bir koku yayılır etrafa. Kızambuklarımız artık yapraklarını bütün güzellikleriyle açmıştır. Çaçırlarımız başlarını topraktan yavaş yavaş çıkarıyorlardır. Kışın uyuşmuşluğunu üzerinden atan ağaçlar tomurcuk tomurcuk çiçek açarlar. Dağlarımızdan akan sular buzları çözülmüş olan çaylarımıza katılarak şırıl şırıl akarlar. Çocuklarında bir görevi vardır; bu güzel havada oyun oynamaktan başka. Cıvcıvlerin başında bekleyecekler kargalar gelip kaçırmasın, kediler yemesin diye. Çoğu çocuğun görevi ise elde sopa danaları bayırlarda otlatmaya götürmektir. Ama orada da bir eğlenceleri vardır: üç beş kişi toplanarak ellerinde ne varsa yanlarına alarak çıkarlar, çaylarını yapar hafif bir esinti arasında şatafattan uzak güzel bir piknik yaparlar. Onlar için piknik ekmek, peynir, kıtlama şekerli çay ve bu güzel havadır.

Böyle ballandıra ballandıra anlattığıma bakmayın bunlar birkaç günde olur çünkü burada birinci gün güneş açar ikinci gün tohumlar ekilir, üçüncü gün yağmur yağmur yağar, dördüncü gün tarlalar biçilir ve beşinci gün gar, gış, gıyamet... Ee başlarken ne demiştik unutmayalım biz Erzurum'dayız. Bu yüzden bahar bizde daha bir dolu dolu geçirilir.

İMİRANE ÖZDEMİR 10-D 707

KIZAMBUK: Hemen her yerde yetişir. Güney ve kuzey Amerika'da bile yetişir. 1-2 metre boyunda ağaca sahiptir. Çalı tipindedir. İlkbaharda yapraklarından yararlanır. Yazın sarı çiçek açar, sonbaharda kırmızı renkli meyveli olur. Meyveleri hafif ekşidir. Meyvelerinden hoşaf da yapılır.

ÇAŞIR:Çaçır her yerde yetişmez. Yüksek dağ yamaçlarında yetişir. Her insanda çaşır toplayamaz, öncelikle zehirli olmayı bilmesi gerekir ve dağa çıkıp da inmesini binmeyenler toplayamaz.

GENÇLİK DEYİNCE

Okulumuzun öğrencilerine ve kendini genç hisseden öğretmenlerine sorduk:

- ❖ Lüzumsuz her şeye gülebilmek
- ❖ Çılgınlaşabilmek
- ❖ Lise ortamı samimi arkadaşlıklar
- ❖ Kendini bulutların üzerinde hissetmek
- ❖ Henüz hayatın zorluklarıyla karşılaşmamış olmak
- ❖ Hayatın farkına varmak
- ❖ Ders çalışmak
- ❖ Saçmalamak
- ❖ Özgür olmak
- ❖ Büyük pişmanlıklar
- ❖ Sorumluluk sahibi olmak
- ❖ Fikir yapısının değişmesi
- ❖ Aşk
- ❖ Gömülmeyen cenazeyim
- ❖ Gençliğimin baharında soldum gittim
- ❖ Milleti trollemek
- ❖ Eğlence
- ❖ Silgi tozu üflemekten ciğerim soldu
- ❖ Heyecan dolu olmak
- ❖ Enerjik olmak
- ❖ Anı yaşamak
- ❖ Gençliğimiz kalmadı
- ❖ Hayatın her rengini yaşamak
- ❖ Gençlik deliliktir, hocaları deli etmektir
- ❖ Genç olmak
- ❖ Geyik yapmak
- ❖ Çocuk olmayı özlemek

MASUM GÜLÜŞLER

Küçücük yüreğine sığmayan âlemlerin,
Çözülmeyen gizemli dünyasıdır, çocuklar.
Dizelerde, satırda, masalda kalemlerin,
Yazdığı duyguların, boyasıdır çocuklar.
Aile bahçesinin muhabbet çiçeğidir.
Gönüllerin en ulvi gül yüzlü meleğidir.
Özenle bakılmalı Hakkın emanetidir.
Maneviyat yurdunun duasıdır, çocuklar.
Elinden alınınca oyuncuğu, şekeri,

Asılır o suratı hemen dolar gözleri.

Kim bilir ne anlatır, anlaşılmaz sözleri,

Doyulmaz bir uykunun rüyasıdır çocuklar.

Güler yüzle, şefkatle, sevgiyle büyütelim.

Hep sabır taşlarıyla gönülde öğütelim.

Hayatıyla barışık duygular öğretelim.

Huzurlu geleceğin mayasıdır çocuklar.

Derslerde sürekli duyduğumuz ve hocalarımızla özdeşleşen birkaç cümleyi sizinle paylaşalım istedik. Sözler kimlere ait hepiniz aşağı yukarı tahmin etmişsinizdir.

NEVZAT KARABAĞ ÖĞRETMENLERİ NE DER?

- **Devam etmeye devam ediyoruz.**
- **Çökün down please!**
- **Kaynanası çirkin.**
- **İnekssler**
- **Sonuç olarak “danger”**
- **Ne kadar şeysiniz yeaaa!**
- **Şefdaliler!!**
- **Soru bir zamandan sonra tren olur.**
- **Siz eyce cozittınız ha!**
- **Heç oldı**
- **Tipini beğenmedim dışarı çıkma.**
- **Kessiz olun!**
- **Kuzularım**
- **Öğrenciye güven olmaz.**
- **Sizin gibi sınıf görmedim.**
- **Mani yazmamıza mani olur.**
- **Geeençç**
- **Akıllı öğrenci renkli kalem kullandı.**
- **Göster kendini oğlum.**
- **Tamam deyin geçiyim**
- **Okları takip edin.**
- **Gençler ve kendini genç hissedenler**
- **Ben zaten hep atıyorum bunları.**
- **Haftaya söz dışarı çıkaracağım.**
- **Ben hikâye anlatmıyorum burada.**
- **Para toplayın boya alacağız.**
- **Yani yani yasyani**

OKULUMUZDAN HABERLER

Kitap Okuma Yarışmasında İlçe Birincisiyiz

Orta Öğretim Genel Müdürlüğümüzün Orta Öğretim Öğrencileri arasında 'Milli Birlik ve Kahramanlık' Konulu Kitap Okuma yarışmasında Okulumuz Öğrencisi İMRANE ÖZDEMİR İlçe 1. si oldu.

Kızlar Satranç Takımımız Türkiye Geneli Yarışında

Kızlar Satranç Takımımız Bölge Satranç Turnuvasında dereceye girerek Türkiye geneli yarışmasına katılmaya hak kazandılar. Öğrencilerimizi ve emeği geçen başta Akın YAYIK öğretmenimizi ve okul idaremizi tebrik ediyor başarılarının devamını diliyoruz.

TÜBİTAK SERGİSİNDEYİZ.

Öğrencilerimiz 48. Lise Öğrencileri Araştırma Projeleri yarışması bölge sergisindeydik. Okulumuzdan sergiye katılan iki projemiz de derece ile döndüler.

İHH Yardım Kampanyası

İHH Yardım Kampanyası kapsamında her sınıfın bir Yetim Kardeşi olacak...

HOCALARIMIZLA BAŞBAŞA

Okulumuz Matematik Öğretmeni nam-ı diğer İmparator İlhami ÇEMÇ ile kısa bir mülakat yaptık. E-dergimizin ilk sayısında imparatorla başlamak istedik

1) Hocam öncelikle imparator olabilmek için neleri göze aldınız?

Öğretmenliğe başladığım yıl öğrencilerden daha çok ders çalışıyordum, daha fazla soru çözüyordum ve televizyonda izlediğim bir haber bu konuda bana bir rehber oldu. Neydi o haber: “İbrahim TATLİSES’in müzikte imparator olması.” Çok dikkatimi çekti yani müzikte imparator nasıl olunur. Ve o günlerde aldığım karar şu oldu: “Ben de Matematikte imparator olmalıyım.” Çok kesin bir karardı çünkü zaten benim hayatımda da olduğum şeyin en iyisini olmak var, her şeyde ama. Ve o gün dedim ki Matematik’in en iyisi ben olmalıyım. Ama şuna da açıklık getireyim en iyisi ben olayım derken başkalarını kötüleme veya küçümseme anlamında değil. En iyi ben olmalıyım, en birinci ben olmalıyım, en iyi matematikçi ben olmalıyım başka ne olursa olsun. Dolayısıyla o haber benim için bir rehber olmuştu. O gün bu gündür tam 24 yıl geçmiş (bahsettiğim olay 1993 yılında oluyor). İmparator olmak için çok çalıştım, tabi burada en büyük pay Rabbimindir. Ve olduğumu da düşünüyorum. Bu konuda mütevazî olamayacağım.

2) Her soruyu çözebilmek nasıl bir his hocam?

Kusursuz sadece Allah’tır. Herkesin kusuru vardır, herkesin eksikliği vardır, herkesin yanlışlığı da vardır. Ama benim burada olaya bakışım şu bu işin içinde olanların içinde en asgari hata yapmak, matematikçi yanlış yapmaz mı tabi ki yapar, matematikçi soruyu çözemeyebilir mi elbette çözemeyebilir çünkü o da bir insandır benim matematiğe bakışım, bunları en asgariye indirmekti. Dolayısıyla 24 yılımı inanın ki gece gündüz hep matematiğe verdim. O kadar ki rüyamda matematik sorusu çözüyordum, otobüste giderken soru çözüp de uyuduğum zaman çoktur. Uyumuş kalmışımdır yani. En sevdiğim yemeği yerken nasıl haz alıyorsam, kimsenin çözemediği soruyu çözmekte bana öyle haz veriyor.

3) Peki, başarınızın sırrı nedir?

Başarımın sırrı hiçbir zaman “Ben yaptım” demem. Çünkü “ben” şeytandır. Kim yapıyor, Cenab-ı Allah yapıyor. Ben çalışıyorum, başarıyorum ama hep de nasip eden Cenab-ı Allah’tır. İşin temeli çalışmaktır. Bu whatsapp icat oldu ben en çok öğrencilerime soru atabileceğim için sevindim. Yani çok ciddi emek vermek ve durmadan çalışmak önemlidir.

4) Matematik sizin için ne ifade ediyor?

Yıllar önce bir öğrencim facebook da bana bir soru sormuştu. Sorduğu soru şuydu: “Matematik mi, aileniz mi ?” Bende dedim ki “Bir düşüneyim.” Öğrencilerim arasında hatta aile arasında da bu olay yayıldı. Ciddi bir kriz yaşandı. Evet, matematik benim için bir yaşam biçimi. Yani sadece soru çözmekten ibaret değil. Matematiksiz bir hayat bana çok uzak.

5) Hayatınızda size en çok destek olan kimdir?

Matematik adına kimseden öyle çok destek almadım. Tam tersi köstek aldım yani. Buna yakın akrabalarım dahil, meslek arkadaşlarım da dahil çok fazla destek görmedim. Tam tersi bu imparator olayını hazmedemeyenler beni kıskandılar.

6) Zirveye tırmanırken şunları da yapsaydım dediğiniz şeyler oldu mu?

Tabi ki oldu mesela oğlum Emir’le daha fazla vakit geçirmek isterdim. Özellikle onun çocukluk dönemlerinde eve geç giderdim, bu yüzden Emir’le vakit geçiremezdim.

7) Öğrencileriniz hakkında ki düşünceleriniz nelerdir?

Öğrencilerimi gerçekten çok seviyorum. Beni sevmeyen öğrencilerimi bildiğim halde, onları çok seviyorum. Çünkü öğretmenlik böyle bir şeydir. Öğretmenlik, karşıdaki öğrenci seni sevmese de sen onu sevmektir. Dolayısıyla öğrencilerimi sevmek zorundayım. Ben onlar için varım, onlar benim için var. Öğretmenliğin tanımını dolduran en büyük etken öğrencidir.

8) Öğrencilerinize verdiğiniz en ilginç ceza nedir?

Mesela iki günde 500 soru çözmek gibi. Ama bu cezayı vermemdeki amaç matematikle iç içe olmalarını sağlamaktır.

ZEKİ BİNGÖL İLE RÖPORTAJ

1) Zeki BİNGÖL kimdir?

Vallahi Zeki BİNGÖL bir tarih öğretmeni bu açıdan bakmanız lazım. İyi bir arkadaş, iyi bir dost. Aynı zamanda kara bir kutu, bilmek keşfetmek lazımdır diye düşünüyorum. Zeki BİNGÖL bu okula yeni geldi. Bilmiyorum sizin üzerinizde nasıl bir etki yarattı ama iyi bir etki yarattığını düşünüyorum. Nevzat Karabağ'a gelirken şöyle bir hayalim vardı: "Ben Nevzat Karabağ'daki tarih anlayışını değiştireceğim." "Öğrencilerin gözünde bir fizik, bir kimya, bir matematik ne derecede önemliyse tarih de o kadar önemlidir." Bu parolayla yola çıktım. Kısmen başarılı oldum ama inşallah ileriki yıllarda tamamen bunu başaracağımı düşünüyorum.

2) Tarih sizin için ne ifade ediyor?

Tarih benim için bir milletin hafızasıdır. Hafızası olmayan bir millet ise benim için bir anlam ifade etmiyor. Hele bir Türk tarihi için düşündüğümüzde M.Ö 3000'li yıllara kadar götürebileceğimiz hatta 4000'li yıllara kadar götürebileceğimiz bir tarihten bahsedersen ve Türk tarihini çıkardığımızda dünya tarihinde büyük bir boşluk olacağını göz önüne alırsak benim için bir hayattır. Okuduğumda zevk aldığım, her okuduğum kitapta yeni bilgiler öğrendiğim bir derstir tarih. Küçüklüğümde, ortaokul hocamdan beri sevdiğim, merak ettiğim, yıllarca uğraştığım ama hala kendimi yetersiz hissettiğim bir bilimdir.

3) Sizce Nevzat Karabağ öğrencilerinin tarih dersine bakış açısı nedir?

Bu biraz sınıftan sınıfa farklılık gösteriyor. Bazı sınıflarda çok aşırı meraklı ve ilgili öğrenciler var. Olayın arka perdesini araştırmak isteyen özellikle yakın tarihle ilgili. Bazı öğrenciler ise biraz daha kayıtsız kalıyorlar. Genel anlamda iyi ama Nevzat Karabağ'da en çok eleştirdiğim nokta şu: Olaya hep not odaklı baktıkları için tarihin gerçek tadına ulaşmadığını düşünüyorum biraz o not kısmını diğer tarafa atarsak çünkü tarih bir ezber bilimi değildir, bir araştırma bilimidir. Bu açıdan bakarsak belki biraz daha bir şeyler değiştirebiliriz diye düşünüyorum. Genel anlamda iyi ama daha iyi olabilir.

4) Sizin için Osmanlı tarihi mi daha ilgi çekici Türkiye tarihi mi?

Ben bir Osmanlı hayranıyım ama ben Yakın Çağ tarihçisiyim yani Türkiye tarihi daha çok merak uyandırıyor bende. Özellikle İnkılâp tarihi, Çağdaş Türk ve Dünya tarihi bende daha çok merak uyandırıyor. Bir de Osmanlı Devleti'nin son dönemleri özellikle 19. Yüzyıl benim için ayrı bir öneme sahip, araştırmayı seviyorum. Diğer taraflar aslında sadece bir siyasi tarihten ibaret kaldığı için çok

ilgimi çekmiyor. Son dönemlerde biraz işin içine komplo teorileri ve siyaset girdiği için biraz daha ilgimi çekiyor. Bu yüzden yakın tarihe daha çok merak salıyorum. Bazen kütüphanemdeki kitaplara baktığımda kitapların dörtte üçü Yakın Çağ Avrupa tarihi ile ilgili, dörtte biride Osmanlı tarihi ile ilgili. Bazen kendimi eleştiriyorum ama bu birazda sevmeye alakalı bence.

5) Peki, hocam Türk gençleri hakkındaki düşünceleriniz nelerdir?

Maalesef çok iyi düşüncelerim yok. Türk gençliğine baktığımızda büyük bir kısmı için şahsen üzülüyorum. Toplum olarak zaten kitap okuma oranımız iyi değil ve bunun her geçen gün biraz daha azaldığını düşünüyorum. Ve Türk gencinin çok fazla araştırmadığını, körü körüne bağlı kaldığını görüyorum. Mesela Tarih açısından değerlendirelim, benim belgelerle anlatacağım sözlerden çok kahvede duyduğu sözlere inanıyor, o beni çok üzüyor. Kitap okumayan, öğrenmeyen, araştırmayan, sorgulamayan bir nesil yetiştiğini düşünüyorum. Tabii hepsi için değil ama çok azı kendini geliştirebiliyor. Çoğu maalesef yapmıyor. Bilgi çağı ve teknoloji çağındayız. Mesela tarih boyunca Türklere baktığımızda siyasi yönleri hep çok gelişmiş ama kültürel yönlerden maalesef istediğimiz sergiye ulaşamıyoruz. Biz 1718'den itibaren Avrupa'nın üstünlüğünü kabul edip daha sonraki yıllarda Avrupa'ya öğrenci gönderdik Avrupa'nın seviyesine ulaşmak için çok uğraştık. Bir Japonya'yı düşünürüz 50 yılda bir meiji restorasyonu gerçekleştirip dünyanın süper gücü haline geldi. Almanya iki savaşa girdi ve iki büyük hezimet aldı, kendilerini toparlayabildi. Türkiye Cumhuriyeti doksan küsur yaşında 32 yaşındayım ve halen gelişmekte olan bir ülke olması hoşuma gitmiyor. Gençlerin biraz daha düşünmesini körü körüne bağlanmamasını, neden ve niçin sorularını sormasını bekliyorum. Mesela en basitinden Tarihte hep şu soruyu beklerdim: "Hocam neden böyle, böyle olmaması gerekiyor". Çok umutlu olmak istiyorum Türk gençliği için.

6) Hocam peki bu tembellikten dolayı mı üşengeçlikten dolayı mı?

Bence ikisi de. Üşengeçlikte var, tembellikte var. Toplum olarak aslında tembel bir toplumuz yani kabul etmemiz lazım hepimiz için geçerli bir genelleme yaptım. Tembellik yapmayı seviyoruz, mesela en basitinden yabancılar her yerde kitap okur ama bizde birisi dışarıda kitap okuduğu zaman hemen şu gözle bakarız "Ya hava atıyor." Toplum olarak kabul etmiyoruz. Ve biz çocukluktan itibaren bir aile baskısı altında büyüdük. "Yapma, etme, kırma, dökme, oturma, günah, sevap, suç" yani bu kadar kelimeler arasında insanlar büyüyor ve artık beyni daralmaya başlıyor. Kendi beynine sınırlar çiziyor. Ve o da kendi çocuğuna aynısını uyguluyor ve bu kısır bir döngü halinde dönmeye devam ediyor. Önemli olan bu kalıpları yıkmamız lazım. Adamlar uzayda hayat var mı yok mu onu tartışırken bizim halen Lozan 100 yıl mı sürecek tartışmasını yapmamız çok basit. Artık ufkumuzu genişletmemiz lazım. Dünya hızla değişiyor ve bu değişen dünyaya ayak uyduramazsak ayaklar altında kalırız. Buna dikkat etmemiz lazım.

7) Klasikleşmiş bir soru olan ıssız bir adaya düşseniz yanınıza alacağınız üç şey ne olurdu?

Aslında ben bu soruyu hiç düşünmedim, bana bu zamana dek hep mantıksız geldi. “Ne işin var adada” diye. Adaya düşersem en azından bir mp3’üm yanımda olabilir müzik dinlemek için, yoksa kafayı yerim. Kitaplarım olsun bir de, yanımda okumak için. Zaten adada olduğum için huzurlu olurum, yalnızlığı da seviyorum. Üçü de bir arada oldu işte.

8) En büyük korkunuz?

Ölüm...

9) Gençliğinizde hiç unutmam dediğiniz bir anınız var mı?

Lise ikideyken Galatasaray’ın UEFA kupası aldığı final maçında dördüncü kattan çarşafı aşağı inip kaçtığımızı hiç unutmam. Her an ölebilirim korkusu, çarşaf kopacak mı ama bir tarafta da Galatasaray’ın kupa maçı var izlemem lazım koyu bir Galatasaraylıyım. Aşağı kadar inip neler çektiği mi ben biliyorum ve o anımı hiç unutmam. Ölümle mutluluk arasında bir şey demek ki ölümden korkmuyormuşum aslında.

10) Öğrencilik yıllarınızdan biraz bahseder misiniz?

Ben ilkokulu köyde okudum. Bizim köy küçük bir köy, genelde öğretmen sıkıntısı yaşadık eski dönemlerde. Beş sınıf aynı anda, ilkokul birden beşinci sınıfa kadar okurduk. Günde bize bir saat vakit ayrılırdı ya da ayrılmazdı. Ama köyde o dönemde başlayan sekiz kişiydik. Sekizimizde çok hırslıydık, bir yerlere gelebilmek için. Ortaokula yine beraber sekiz kişi gittik. Ortaokulu Horasan’da YİBO’da okudum. Orada çok büyük anılarım var çünkü YİBO’da okuyunca aileden uzak kalıyorsun ve arkadaşların senin ailen oluyor, öğretmenlere karşı aşırı bir bağlılık oluyor. Mesela hayatımda etkili olan öğretmenlerim vardır benim. Kamil Hoca var mesela bana tarihi sevdiren adam (Allah rahmet eylesin) çok değerli bir insandı. Sınıfa ilk bir soru sormuştu cevap vermiştim. “Leb demeden leblebiyi anladı” demişti. Ve ben o gün bugündür tarihi seviyorum ve bir türlü kurtulamadım. Bana bulaştıran adam budur. Ama sıkıntılıda bir süreç yaşadık. Yatılı okumanın bir sürü dezavantajı var ve büyük bir ruh boşluğu yaşıyorsun. Bir de aileden uzaklaştıkça yüreğin biraz daha nasır tutmaya başlıyor, kansızlaşıyorsun. En büyük avantajı ise ayaklarının üstünde durmaya çalışıyorsun. Soğuk suda gömlek yıkıyorsun mesela bir kalıp sabunla. Çamaşır makinesi yok o dönemlerde. Benim için iyi bir yaşam tecrübesi olduğunu düşünüyorum. Liseyi de Erzurum’da okudum, Cumhuriyet Lisesi’nde. İlk gün ağlamıştım lisede, çünkü çok kötü bir okuldu. Çevresi çok kötüydü, ilk gittiğim gün bir çocuğu bıçaklamışlardı. Çok etkilenmişim yani ben burada okuyabilir miyim diye. Fakat benim orada hayatımı değiştiren bir hocam var şuan Nenehatun’da Felsefe öğretmeni. Ayfer TORSARIK hocam insan sevdiği öğretmenin ismini unutmaz ya beni çok etkileyen bir hocamdır. Kitap okumak konusunda hem düşünceme hem de ideolojilerim konusunda beni çok etkilemişti. Bana baya bir yol gösteren insandır. Liseyi bitirdikten sonra dershaneye gittiğim zaman (2002 yılında) çok şey bildiğimi düşünüyordum çünkü okulu dereceyle bitirmiştim. Ama dershanede denemeye girince 24 kişi arsından 23. olmuşum. O gün anladım aslında okuldan hiçbir şey öğrenmeden mezun olmuşum. Üniversite yıllarına gelince, ortaokul, lisede yaşamadığım bütün çılgınlıkları üniversitede yaşadım. Derler ya hayatı dibine kadar yaşamak, dibine kadar yaşadım. Gece bir ikilere kadar dışarıda gezmeler, eğlenmeler hayatımın en iyi dört beş yılıydı diyebilirim üniversite yılları.

SOMA FACİASI

Kömür madeninde vardiya değişimi sırasında, 787 işçinin bulunduğu maden giriş kısmının 400 metre altında, saat 15:10 civarında elektrik panosundan kaynaklandığı düşünülen bir yangın çıktı. Kömür madeninin 2 kilometrelik galerisinde çıkış kısmına yakın olan işçiler dışarı çıkmayı başardılar. Ancak yaklaşık 300 işçi, çıkan yangın sebebiyle 800 metre derinlikte mahsur kaldı. Yangının etkisiyle maden ocağı zehirli dumanla doldu.

Elektriklerin kesik olması sebebiyle madende bulunan asansörler çalışmadı. İlk olarak çevredeki bir maden ocağından gelen tahliye ekibi kurtarma çalışması başlattı. Çevre illerden yapılan takviyelerle birlikte kurtarma çalışmalarında toplam 27 ambulans, 3 kurtarma ekibi ve 1 helikopter görev yaptı. Olayı duyan işçi yakınları madene geldi. Kurtulmayı başaran yaklaşık 30 işçi hastaneye kaldırıldı. İşçilerin mahsur kaldığı galerilere temiz hava verildi. Bu sırada Maden-İş Sendikası Ege Bölgesi Şubesi Başkanı Tamer Küçükgençay şu açıklamayı yaptı: "Yangının bir an önce söndürülmesi gerekiyor. Temiz havayla işçilerin buluşturulması için de çalışma yapılıyor. Madenin içine temiz hava pompalanıyor. Yangın içerideki oksijeni yok ettiği için arkadaşlar sıkıntıda. Gaz maskeleri var ama onun da dayanma süresi var."

Afet ve Acil Durum Yönetimi Başkanlığı saat 23.00 civarında, ölü sayısının 17, yaralı sayısının ise 11 olduğunu bildirdi. Manisa Belediye Başkanı Cengiz Ergün ise ölü sayısını 157 olarak açıkladı. Sabaha karşı 03.20'da Enerji Bakanı Taner Yıldız ise ölü sayısının 166, yaralı sayısının ise 80 olduğunu belirterek, rakamın artmasından endişe duyduklarını söyledi. Bakan Yıldız, kazada hayatını kaybeden işçilerin yanarak değil, yangının çıkarmış olduğu karbonmonoksit gazından zehirlenerek öldüklerini açıkladı.

1) Madencinin avucundan çıkan not: 'Oğlum hakkını helal et':

Genel Maden İşçileri Sendikası (GMİS) Teşkilatlandırma ve Eğitim Sekreteri Osman Tutkun, cenazelerin teslim alındığı sırada gördüğü bir manzarayı paylaştı.

Tutkun, "Orada çıkartılan bir cenazede, şehidin avucunun içinde ki kağıtta 'Oğlum, hakkını helal et' yazıyordu.

2) Aynı gün doğdular, aynı gün öldüler...:

İkiz kardeşler İsmail (solda) ve Süleyman Çata, Soma maden faciasında yaşamını yitirdi. İsmail ve Süleyman Çata, Bayat köyündeki baba evlerinde düzenlenen cenaze töreni sonrası toprağa verildi.

VASİP ELBİL OLSAYDIN?

- Defile düzenlerdim.
- Öğretmenlere ödev verirdim.
- Merveleri okuldan attırırdım (Merveler zalım zalım)
- Girişte tüm erkeklere sınav çektirirdim
- Öğrencilere yemekhanede önlük takarak servis yapardım.
- Kelebek sistemini kaldırırdım ki daha kolay kopya çekebilsinler.
- Pazartesi ve Cuma günleri İstiklal Marşı'nın 10 kıtasını da okuturdum.
- Belki biraz kolbastı oynardım.
- Sınav sorularının hepsini verirdim.
- Her gün okuldan 10 kişiyi toplayıp sohbet ederdim.
- Okul formasını şalvar yapardım.
- Sabah beşte kalkıp öğrencilerime kurabiye yapardım.
- Ayaklarımı masama uzatıp sadece çay içerdim.
- Öğrencilerime maaş bağlatırdım.
- Teneffüs de öğrencilerin dışarı çıkmasına izin vermezdim.
- Öğrencilere Adana acılı lahmacun ısmarlardım.
- Harç toplardım.
- Tüm okula posterlerimi asardım.
- Her Cuma imza günü yapıp fame'liğimi anlatırdım.
- Taht yaptırıp odamın kapısına "Buranın kralı benim" yazardım.
- Tüm öğrencilerin telefonunun ekran resmine kendimi koyardım.
- Her öğle arası halay düzenlerdim. (Bu sevdalar boşuna ley)
- Okula gelirken kırmızı halı serdirirdim.
- Okulun internetinin güvenliğini kaldırırdım.
- Sefa Fan Club kurardım.
- Kantinde kampanyalar başlatırdım. (Bir alana bir bedava)
- Erkeklere bale yaptırırdım.
- İlk iki dersi uyuma dersi yapardım.
- Nevzatlıları gördükten sonra istifa ederdim.
- YGS sonuçlarına bakmazdım.

YAŞAYAN ÖLÜLER

Ali Bey oturduğu bankta biraz daha doğruldu. Neredeyse soğumuş çayından bir yudum daha aldı, burnunu atkısına biraz daha soktu. Yolun bir yanından geçen arabaları izlemeye devam etti. Arabalar gibi düşünceleri de kafasından geçip gidiyordu. Kafasını bir çekicin altında eziliyormuş gibi hissettiren şey neyse bunu kendisi de bilmiyordu. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Sürekli bağırın, yaşlı, şişman, yağlı saçlı patronunu düşündü. Artık süremediği arabasını, ödeyemediği faturaları, ütülerini kırışmış takım elbiselerini hatta onu bırakıp giden karısını düşündü. Bunlar bir sorundu evet. Ama daha derin şeyler vardı onu bu şehirde boğuluyormuş gibi hissettiren şeyler...

İki bank ötesinde Ahmet Bey vardı. Jilet gibi takım elbisesi işten yeni çıktığını belli ediyordu, gevşemiş kravatı ise işinden kaçtığını. Son model arabası kaldırımın kenarında duruyordu. Gömleğinden bir iki düğme daha açtı. Soğuk havaya rağmen üşümüyordu aksine kendine geliyordu. Cebinde titreyip duran

telefonunu kapattı. Arayan annesiydi. Her zamanki gibi oğlunu sorumsuzlukla suçlamak için birçok mesaj atmış ve aramıştı. Ahmet hayatını hep annesine göre yaşamıştı. Kolejler, özel öğretmenler, dil dersleri... bunların hiçbirini istememişti. Üstündeki kıyafetleri hatta karısını bile annesi seçmişti. Bir kez olsun kendi kararlarıyla yaşamak isterdi. Belki sabaha kadar eve gelmemek, aç kalmak ama deli gibi eğlenmek, belki güzel bir kadınla tanışıp dans etmek ve onu hiç bırakmamak. Mesela sokakta yatmak isterdi, gökyüzü ona tavan olsun, kaldırımlar yatak. Bunları hayatı boyunca hayal etmişti. Özgür olmak istiyordu. Nefes almak, kendi gibi hissetmek istiyordu. O da yolu seyrederken bunları düşünüyordu. Onlar düşünedursun Kerem Bey elinde simit arabasıyla önlerinden geçmeye hazırlanıyordu. Kerem Bey yaşlı bir adamdı saçlarına kar taneleri gibi aklar düşmüştü. Hep şikayet ettiği bir de kamburu vardı. Yaşına rağmen dinçti, yaşamaya olan sevgisi, umutlu ve bilge kişiliği onu dinç tutuyordu. Her gün yol kenarında simit ve meyve suyu satardı. Simitleri kalbi gibi hep taze ve sıcaktı. O gün biraz yorulmuştu o da bir banka oturdu. Üniversite okuyan kızını düşündü. Hem okuyup hem eve yardım ediyordu. Abisi vardı bir de okuyamamıştı ama eli iş görüyordu. Her gün sanayiye gider iş yapardı evin rızıkına üç beş kuruş da o fayda sağlardı. Durumları çok iyi değildi ama ikisi de yaşamının kıymetini bilirdi. Babaları onları böyle yetiştirmişti. Elleri ve ayakları vardı, her şeyi gören gözleri vardı iş yapabilirlerdi mutlu olabilirlerdi. Karınları açtı belki ama hissedebiliyorlardı. Birbirlerine destek çıkabiliyorlardı. Karnı acıkan Ali Bey simit arabasını gördü o tarafa yürüyüp bir simit aldı ve Kerem Bey'in yanına oturdu. İkisinin dostça sohbetini gören Ahmet Bey de onlara katıldı. Çevrede onlardan başka kimse yoktu. Güneş'in parlaklığı kendini ayın loş ışığına bırakıncaya kadar konuştular. İki genç adam içlerinde ne varsa döktüler yaşlı adama. Yaşlı adam duydukları karşısında sinirleniyor, biraz da hak veriyordu. Akşam vakti gelince yavaştan yerinden kalktı. İki gence baktı ve gülümsedi. Yanlarından geçip karanlığa karışırken şu cümleleri kurdu:

Sen Ali evladım. İşini, arabayı, karını kaybetmişsin fakat bunlar geri kazanılmayacak şeyler değil. Biraz çabayla yeni bir iş bulabilir bu sayede karından özür dileyerek onun güvenini tekrar kazanabilirsin. Ama sen bunların hiçbirini istemiyorsun belli ki. Ali Bey utançla başını eğdi. Sahi kaybettiklerini geri kazanmak için uğraşmış mıydı hiç? Hayır. Oturup kendini harap etmişti. Kerem Bey konuşmaya devam etti. Ya sen Ahmet oğlum sen özgür olmadığın bahsediyorsun ama aslında ne kadar özgür olduğunun farkında değilsin. Ali'de olmayan her şey sende var. Seni seven bir karın ve işin var. Tek yapman gereken kendi kararlarını verebileceğinin farkına varman. Ahmet' de kafasını önüne eğdi. O da kendini üzüp, bunaltmaktan başka bir şey yapmamıştı. Kerem Bey son olarak 'Böyle devam ederseniz yaşayan ölülerden farkınız kalmayacak' dedi ve arkasında yeniden kurulmaya hazır iki harabe bıraktı.